

תלמודו בידו

דף סב עמוד א

א] נשפך דם הפר או דם השעיר לפני גמר ההזאות, ושחט פר או שעיר אחר, האם הם מטמאים את בגדי העוסקים בשריפתם ?

ב] נשפך דם השעיר באמצע ההזאות, מה הדין ?

ג] הקדיש שה לקרבן פסח ואבד, והפריש שה אחר, ואחר כך נמצא הראשון, מה דינם ?

ד] כיצד תורמים את הלשכה לקנות בשקלים קרבנות הציבור ?

ה] במה צריכים להיות דומים השעיר לה' והשעיר לעזאזל ?

א] ר' אלעזר: כל הפרים והשעירים שנשחטו כדי להשלים את ההזאות מטמאים בגדים ונשרפים מחוץ לשלשה מחנות, במקום הנקרא בית הדשן.

חכמים: רק אלו שהשלים בדמם את ההזאות מטמאים בגדים ונשרפים בבית הדשן.

ב] 1. יביא שני שעירים, והכהן הגדול מגריל עליהם ושוחט את זה שנפל עליו "לה". שאין להקריבו לחטאת ללא גורל, שרק הגורל קובע איזה מהם לה'.

2. אך אין משלחים לעזאזל אלא שעיר אחד, שנאמר "לשלח אותו". לרב פפי, היינו השעיר שהוגרל הראשון. שסובר כר' יוסי שמצוה בראשון. לרב שימי, היינו השעיר שהוגרל האחרון, הואיל ובכך זוגו נשלמה הכפרה.

ג] חכמים: יקריב איזה מהם שרוצה (בין אם נמצא הראשון קודם חצות ובין לאחר חצות). ר' יוסי: מצוה להקריב את השה שהופרש ראשון, אלא אם כן השני יפה מן הראשון.

ד] שלש פעמים בשנה נוטלים שקלים מן הלשכה, על ידי שלש קופות, שכל אחת מהן מחזיקה שלשה סאין.

על הקופות כתבו "אלף, בית, גימל", שמצוה להביא קרבנות מאלו שנתרמו קודם.

ה] לכתחילה: שיהיו דומים במראה (כגון שניהם לבנים או שחורים), בגובה, ובמחירה ומצוה לקנותם יחד.

בדיעבד: כשרים אף אם אינם שוים, או שלקח אחד היום ואחד למחרת.